

בהירות

דפי

עיקרי נושאים | ראשי פרקים | סימנים - שינון והבהרת דפי הגמרא

מסכת קידושין דפים ב-ו, הדף היומי לשבוע של פרשת שופטים שנת תשפ"ג

<p>ראשי פרקים</p> <p>האשה נקנית. כיצד האשה/יבמה נקנית וכיצד קונות את עצמן. לשון קנין/קידושין. קיחה - קנין (2). נתיני האיש קונה (2). קונה ומקנה? (2). 'דרך' זכר/נקיבה? שבעה דרכים לזב. דברים? 1. ביאה - דרך. 2. אשה כאבידה. דרך אכילה ושתייה יתירה.</p>	<p>סימנים</p> <p>[הפ] בשלשה דרכים... בכסף בשרט ובביאה; [בפ] בשבעה דרכים בודקים את הזב; [גפ] בעי למיתני ביאה וביאה איקרי דרך.</p>	<p>עיקרי נושאים</p> <p>דרכי קנין אשה/יבמה לבעלה/עצמה. לשון: נקנית/מקדש. שלושה/שלוש.</p>	<p>קידושין ב</p>
<p>ראשי פרקים</p> <p>אתרוג כירק. כוי - חיה/בהמה (4). פלוגתא - דרכים; אין דברים. מנייני למעוטי? (2) - חופה/חליפין/חליצה. כסף? אב בתו בכסף? שלו? אין כסף לאדון זה. אימא דידה/קטנה? מעשה ידיה. נילף מהפרת נדרים/קנסא/בושת ופגם.</p>	<p>סימנים</p> <p>[בפ] אתרוג דרכו ליגדל על כל מים; [גפ] שאני בושת ופגם דאבוה שייך בגוייהו.</p>	<p>עיקרי נושאים</p> <p>> מתי כותבים דרך/דבר. מניינא למעוטי מאי. כסף מנ"ל. אב מקדש והכסף שלו <</p>	<p>קידושין ג</p>
<p>ראשי פרקים</p> <p>יציאה דכוותה. אן-אין כסף. עיין לה. איצטרך קידושין/מעשה ידיה לאביה. בגרות-נערות, תושב-שכיר - למה ל? עיקר זבינא דאילונית. טרח וכתב קרא. כי יקח - דין הוא? איצטרך כי יקח/ויצאה חנם. ובעלה - ביאה, דין הוא?</p>	<p>סימנים</p> <p>[בפ] דלא טרחא בהו... דקא מתזנא מיניה; והלא דין הוא; [גפ] קידושיה דמעלמא קאתי לה אימא דידיה הו; [דפ] דלא כתיב בהו יוד... ש"מ לדרשא הוא דאתא.</p>	<p>עיקרי נושאים</p> <p>דרך הלימוד מ'אין כסף', בגרות/נערות, שכיר/תושב. כסף מ'כי יקח' ולא מק"ו. ביאה - ובעלה ולא ק"ו.</p>	<p>קידושין ד</p>
<p>ראשי פרקים</p> <p>שטר? מכסף. ויצאה והיתה. גט בכסף? 1. מסניגור לקטיגור. 2. וכתב לה. 3. ספר כורתה. נלמד חזי מתנתי (3). חופה מק"ו - צד השוה. אביי ורבא בשיטת רב הונא. בכסף - מי נתן ומי אומר? לשונות שונות בקידושין וגירושין וטעמיהם.</p>	<p>סימנים</p> <p>[גפ] הריני אישך הריני בעליך הריני ארוסיך; [דפ] האי שטרא לחוד הכי נמי האי כספא לחוד; הי תית; [הפ] היא שנתנה לו ואמרה היא לא הו קידושין.</p>	<p>עיקרי נושאים</p> <p>נקנית בשטר מנ"ל. חופה - אי מועילה לקידושין. כסף - מי נתן ומי אומר.</p>	<p>קידושין ה</p>

"עוד אמר לי, אתה לומד עכשיו קידושין, קודש קדשים היא!"

- מדברי המגיד לדרך הבית יוסף זצ"ל, מגיד משרים ס"ב

עיקרי
נושאים

> לשונות שונות
בקידושין, בגט
ובשחרור עבד/
שפחה. מתנה
ע"מ להחזיר.

ראשי
פרקים

עזרת, נגדתי, עצורתי... יהודה ועוד לקרא. מדבר בעסקי
גיטה וקידושה? באותו ענין. לשונות גט ושחרור. אין לי
עסק בך. המקדש בהנאת מלוה - ארווח לה זימנא. מתנה
ע"מ להחזיר במכר/אשה/פדיון הבן/תרומה/אתרוג.

סימנים

[ג' פ' ו] והכא כתיב ושלחה ולא ששלח את עצמו; [ב' פ' ו] ויהודה ועוד לקרא.

דפי בהירות, מה הם?

פעמים כתבנו רק תיבה אחת שמזכירה סוגיא שלימה, או ביטוי יפה ונדיר שעל ידו יזכרו את דברי הגמרא. קו מתחת לתיבה, כוונתו שזה לשון תחילת משנה חדשה בדף, או שרצינו להדגיש את האות או התיבה. סימן / כוונתו פעמים ל'או' (כך **או** כך) ופעמים נכתב במקום ו'ו' החיבור (זה **וזה**).

בהעברת עין-חדה על דברי ראשי פרקים נזכרים בס"ד בסוגיות, בשיטות, בטעמים, בנושאים ובהמשך השקלא וטריא. כך חוזרים על כל הדף בכמה רגעים: בעת הליכה בדרך, לפני השינה, או מזמן לזמן במקום קצוב - שאם ישאלך אדם, אל תגמגם.

מדור שלישי: **סימנים**. כשמו כן הוא, סימנים לכל דף לזכור את עיקרי הדברים המובאים בו. מצאנו כבר אצל חכמינו ז"ל במסכתות הש"ס שציינו סימנים לזכור את הסוגיא או השיטות, הרבה גדולי ישראל השתמשו בסימנים כעין אלו לחזור ולזכור את דפי הש"ס, ותלמידי חכמים - אף בדור האחרון - משתמשים הרבה בסימנים והעידו על גודל התועלת שיש בה.

כשמזמנות כמה דקות פנויות, ועוברים במהירות על 'סימנים' של מסכת שלימה - יש לאדם שליטה מליאה בחומר הדפים, בהירות בנושאים, ועוד והוא העיקר: זה נותן סיפוק עצום שמרגישים במוחש את ה'ותלמודו בידו'.

יש הרבה דרכים ומהלכים לסמן סימנים. פעמים בראשי תיבות, פעמים אף ברמז קל; פעמים הסימן מזכיר את עיקר הסוגיא שבדף ופעמים נזכרים מזה על ידי דבר צדדי; יש סימנים קלים לזכור ויש סימנים שצריך לשנן היטב; סימנים מסוימים הם מעצם לשון הגמרא ופעמים רק תוכן הדברים.

בכל דף צוינו כמה סימנים. לרוב, הסימן הראשון מסכם את כל הדף והוא קל לזכירה. אחר כך מובאים שאר הסימנים. אנו מציעים ללומדים סימנים אלו רק כמראה מקום, וישמע חכם ויוסיף לקח.

ויהי נועם ה' אלקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

צימאון אדיר שולט ב"ה אצל כלל-ישראל ללמוד, לחזור, לשנן ובעיקר לידע ולזכור מסכתות שלימות בש"ס; לא רק כדי לקיים את מצות לימוד התורה, אלא כדי לקיים בהידור רב את מצות 'ידיעת' התורה - שכפי המבואר בריש הספר הקדוש 'תניא' היא שקולה כנגד כל המצוות שבתורה, ואף נגד מצות לימוד התורה, שהיא עצמה כנגד כולם!

אברכים ובעלי-בתים גוזלים מזמנם היקר ולומדים מדי יום את הדף היומלי בהתמדה רבה ואף נבחנים על הדפים מדי חודש בחודשו. כדי לזכור את הדברים וכדי שהם יהיו 'מחודדים בפיק' חוזרים עליהם הרבה פעמים, לא רק לפני הבחינה, ומוסיפים חוזרים על חזרתם כדי לזכור את הדברים הדק היטיב למען יעמדו ימים רבים.

אך לעיתים קרובות כואב הלב להבחין לאחור כמה זמן, שלא נשאר בידי הלומד הרבה. מה אפשר לעשות כדי שהדברים ירשמו בלב פנימה וישארו חקוקים לעד? עצת גדולי ישראל: אם לאחור הלימוד יש בהירות - יודעים בבירור מה אומרת לנו הסוגיא וזוכרים עיקרי הנושאים שבדף - אז יש סיעתא דשמיא מיוחדת לזכור.

כדי להבהיר את הדפים, מגישים אנו לפני קהל הלומדים החשוב **דפי בהירות**, שבהם שלושה מדורים שיעזרו לחזור, לשנן ובעיקר להבהיר את דברי הגמרא ובכך לקנות את הדברים בקניין נצח.

מדור ראשון: **עיקרי נושאים**. בכמה מילים בודדות ותמציתית - תמיד בדרך קצרה - מובאים עיקרי הסוגיא והנושאים המרכזיים שבדף. סוגיא שמתחילה בדף הקודם, נסמן לפניה > וסוגיא שנמשכת גם בדף הבא, נסמן לאחריה <. דברים צדדיים, טעמים, סברות ושיטות - בדרך-כלל אינן נזכרים.

מדור שני: **ראשי פרקים**. כמה שורות על כל דף בהן יצוינו ראשי פרקים בעיקרי הדברים שנשנו בו. במקומות שיש כמה שיטות, כמה טעמים או כמה נושאים כתבנו מספר בתוך סוגריים כזה (2) או כזה (3).